CİNGÖZ RECAİ

CİNGÖZ'ÜN KIZ KAÇIRMASI

Birinci Seri

Birinci Kitap

CİNGÖZ RECAİ

CİNGÖZ'ÜN KIZ KAÇIRMASI

Birinci Seri
Birinci Kitap

Her Kitapta Başlı başına Bir Hikâye Var

Muharriri: Server Bedi

Tâbi ve Naşiri:
Orhaniye Matbaası
İstanbul
1340 (1924)

جین کوزك قیزقاچیرمه‌سی
TSLS 316

Sıcak, haşlayıcı bir yaz gecesi.

Kızıltoprak'ta Doktor Ahmet Nafiz Beyin köşkünde herkes bahçeye çıkmıştı. Nafiz Bey, karısı Melahat Hanım, kız kardeşi Hacer Hanım, bir de... Nafiz Bey'in kızı Perihan; bahçenin yolu tarafındaki kameriyenin altında oturuyorlardı. Hava o kadar sıcaktı ki, hepsi, durdukları yerde terliyorlar, güç nefes alabiliyorlardı.

Hizmetçi Marika, Perihan'ın yanına yaklaşarak usulcacık kulağına fısıldadı:

"Küçük hanım serinlemek ister misiniz?"

"İsterim."

"Bağa gidelim, üzüm koparalım."

Hizmetçi Marika da genç bir kızdı. Perihan'la aralarında adeta bir arkadaşlık vardı. Genç kız hizmetçisinin bu teklifini uygun buldu, kalktı, birlikle bağa doğru yürüdüler.

Üzüm bağı, köşkün arka tarafında gayet geniş, uzun, etrafı alçak duvarlarla örtülü idi. Marika ile Perihan bağın içine daldılar.

Perihan kara üzümü çok severdi. Marika ile biraz durarak duvarın kenar tarafındaki kara üzüm bağına doğru yürüdüler. Perihan eğildi bir salkım koparmak istedi fakat güçlük çekti. Marika dedi ki:

"Küçük Hanım... Durunuz da ben size makas getireyim."

"Haydi, çabuk ol Marika."

Marika hemen koştu. Perihan yalnız kalınca salkımlardan tane tane üzümleri koparıyor, ağzında emerek hizmetçiyi bekliyordu.

Fakat... o sırada... bağın duvarları arkasında küçük bir çıtırtı işitti. Yavaşça başını kaldırdı baktı; duvarın üstünde bir karartı görür gibi olmuştu, fakat karartı kayboldu.

Perihan, cesur bir kızdı, hiç korkmadı. Duvara yaklaştı; yere üst üste iki taş koydu, üzerine çıktı. Duvarın kenarlarına tutunuyor, dengesini bulmaya çalışarak öte tarafını görmek istiyordu. Başını uzatırken... Birdenbire... Duvarın arkasından iki kuvvetli uzun kol uzandı, genç kızı omuzlarından sımsıkı yakaladı. Perihan, ne olduğunu anlamaya, bağırmaya vakit bulamadan, başından kalın bir torba geçtiğini hissetti. Artık hiçbir tarafı göremiyor, kımıldayamıyor, bağıramıyordu. Omuzlarını sıkan demir gibi parmaklar onu bu sefer koltuk altlarından yakaladı, bir hamlede yukarı çekti. Ve bir küçük çocuk gibi onu duvarın öbür tarafına aldı.

Genç kız, başından, omuzlarından, belinden, bacaklarından, ayaklarından tutulduğunu, havaya kaldırıldığını, bir yere taşındığını hissediyor; birkaç kişinin ayak seslerini işitiyordu.

Nihayet, esrarengiz eller, onu yumuşak, rahat bir yere yatırdılar. Perihan, bir otomobil motorunun sesini duydu ve araç hareket edince bir otomobilin içinde bulunduğunu anladı.

Otomobil sallanıyor, sıçrıyor büyük bir süratle gidiyordu. Köşkten uzaklaşınca, genç kızı yakalayan eller ayrıldı, baştan torba çıkarıldı. Perihan, etrafındakilere üzüntülü gözlerle baktı.

* * *

Hizmetçi Marika, elinde makasla bağa gelmiş, fakat hanımını görememişti:

"Perihan Hanım!.. Perihan Hanım!.." diye bağırdı. Hiçbir yerden cevap alamadı. Bağın her tarafını dolandı, aradı, her tarafa seslendi, hiçbir cevap alamayınca kameriyeye gitti.

Nafiz Bey, Melahat Hanım, Hacer Hanım hizmetçinin telaşla, koşa koşa geldiğini görmüşlerdi.

"Ne var Marika?"

Genç Rum kızı, karanlıkta parlayan gözlerini açarak mırıldandı:

"Perihan Hanım'ı arıyorum."

"Ne..."

"Hiçbir yerde bulamadım. Bağa gitmiştik, bana dedi ki makas al gel... Gittim... Yok orada... İçeri baktım... Yok içeride, hiçbir yerde yok."

Kameriyedekiler evvela hiç ehemmiyet vermek istemediler; kendi aralarında konuşmaya devam ettiler.

Marika tekrar köşke gitti, bağa gitti, hanımını aradı, yine bulamayınca kameriyedekilere haber verdi:

"Perihan Hanım ortalarda yok ne yapazayiz?"

Bu defa, herkes telaş etti. Ev halkı birbirine girdi. Köşe bucak aranmadık yer kalmadı. Köşkün içinde feryat, matem, kıyamet kopuyordu.

Karakola müracaat edildi, komiser muavini, polisler geldiler, bağda, köşkün içinde, uzun arama yaptılar, hiçbir iz bulamadılar.

Komiser muavini, Doktor Nafiz Bey'in alelusul ifadesini aldı:

"Kızınız kaç yaşlarında vardı?"

"On dokuz, yirmi."

"İsmi?"

"Perihan."

"Düşmanları var mıydı?"

"Hayır!"

"Vaktiyle başından sevda filan geçti miydi?"

"Hiçbir sevda geçmedi."

"Sizin şahsi düşmanlarınız var mı?"

"Hiçbir şahsi düşmanım yok."

"Servetinize göz dikildiğini hissettiniz miydi?"

"Tabii, her zaman... Zenginin malı züğürdün çenesini yorar."

"Yakın tanıdıklarınızdan, akrabanızdan filan şüpheniz var mı?"

"Hiç kimseden şüphem yok."

Ertesi gün iş polis müdüriyetine ihbar edildi. Genel Müdür bu meselenin tahkikini Serhafiye (baş dedektif) Mehmet Rıza Bey'e havale etti, gazeteler, "esrarengiz bir kayboluş" başlığı altında, kıyameti koparmaya başladılar.

Polis genel müdürü, Rıza Bey'e dedi ki:

"Eğer bu işi başa çıkarmazsak, seni de, beni de yerimizden atarlar. Mesele hem haysiyet hem de menfaat meselesidir. Göreyim seni Rıza!"

Sertaharri Mehmet Rıza, polis müdüriyetinin göz bebeğiydi. Şimdiye kadar, birçok kasa hırsızlarını, Tatavla* külhanbeylerini, dalaverecileri enseleyen bu genç, kurnaz, atılgan memur polis müdürüne şu cevabı verdi:

"Beyim... Bu işi meydana çıkarmak için büyük bir yetki isterim..."

"Nasıl beğenirsen öyle çalış, iyi bil ki muvaffak olursan sana büyük bir para ödülü verdireceğim."

Mehmet Rıza hemen işe başladı.

* * *

* Bugünkü Kurtuluş semti

Perihan, otomobilde gözlerini açar açmaz, etrafında üç kişi görmüştü. Bunlardan ikisi, iri yarı, kaba saba adamlardı. Bir tanesi ince, zayıf yüzlü, gayet şık giyinmiş, gözleri tatlı bakışlı bir gençti. Perihan'ın gözlerinin içine bakarak gülüyor:

"Geçmiş olsun Perihan Hanım!" diyordu.

Genç kız başını omuzları arasına çekerek, hayretten, korkudan titriyor, karşısındaki şık ve cana yakın gence şaşkın şaşkın bakıyor, hiçbir şey anlamıyordu.

Genç adam bir daha güldü, dedi ki:

"Perihan Hanım... Evvela şunu söyleyeyim ki nafile yere hiç korkmayınız. Bizden size kıl kadar zarar gelmeyecektir. Eğer çocukça asabiyetler, hırçınlıklar göstermezseniz, ne âlâ... Aksi takdirde, biz de size karşı kabalık yapmaya mecbur olacağız ki pek çirkin bir şeydir. Siz bizi tanımazsınız, bu işi niçin yaptığımızı bilmezsiniz, fakat yakında hepsini öğreneceksiniz ve başınızdan böyle bir vaka geçtiği için daima güleceksiniz."

Genç adam bu sözleri, bir membadan süzülen berrak sular gibi tatlı, şırıltılı bir sesle söylüyor, genç kıza o kadar hürmet gösteriyordu ki, Perihan içinde bir ferahlık duydu; biraz evvel kilitlenmiş gibi duran çenesi yavaş yavaş kuvvetlendi, ağzı açıldı, sesi çıktı:

"Peki... Böyle... Nereye gidiyoruz?"

Genç adam, hep o nezaketiyle cevap verdi:

"Şimdi bu otomobil Salacak'a gidiyor. Oradan bir motora binip karşıya geçeceğiz. Rumelihisarı'nda, gayet rahat, eviniz kadar rahat bir köşke gideceğiz."

Perihan'ın tüyleri ürperdi. Aklından müthiş fenalıklar geçiyordu. Bu garip adamların elinden kurtulmak çaresini düşünürken, zarif genç adam tekrar güldü:

"Perihan Hanım, gözlerinizden ne düşündüğünüzü anlıyorum, bizim elimizden kurtulmak mümkün değil-

dir. Hem zaten birbirimizi hiç incitmeyeceğiz. Sizi bir çiçek sepeti gibi taa... köşkünüze kadar götüreceğiz. Eğlenceli bir sergüzeşt... Fena mı?"

Genç kız yavaşçacık üstüne eğilen genç adama dikkatle, hayretle bakıyor, susuyor, ne söyleyeceğini, ne yapacağını bilmiyordu.

Otomobil, Kızıltoprak'tan Kadıköyü'ne oradan Üsküdar'a ve nihayet Salacak sahiline gelip durdu.

Genç adamın sesi kalınlaştı, kaşları çatıldı, başını otomobilin penceresinden uzattı, etrafına baktı, sonra yanındaki adamlardan birine hitap etti:

"Halit; motor bekliyor. Otomobilden evvela sen in, sahilin iskeleye kadar olan tarafını tarassut et, kimse yoksa, uzaktan öksür. Varsa ses çıkarma."

Sonra öteki adama hitap etti:

"Şükrü; sen de sahilin diğer tarafını tarassut et, kimse yoksa öksür. Varsa sesini çıkarma."

Adamlar indiler.

Delikanlı, otomobilde, Perihan'la yalnız kalınca, genç kıza döndü:

"Şimdi motora gireceğiz. Size pek emniyetim yok. Belki bağırmaya kalkarsınız. Onun için müsaade ediniz..."

Cebinden hilal şeklinde, bir sigara boyunda, ince, uzun siyah bir lastik çıkardı, bunu Perihan'ın dudaklarına çabucak geçirdi.

"Şimdilik bağıramazsınız. Bu lastiği Amerikan serserileri icat etmişler. Ben New York'ta iken bir kere ağzımı bununla kapamışlardı. İnsan gık bile diyemez."

Bu sözleri söyledikten sonra, genç kızın bir elini tuttu başını otomobilden çıkardı, adamlarına baktı. İkisi de öksürerek tehlike olmadığını haber verdiler.

Genç adam, otomobilin kapısını açtı, genç kızı kucaklayarak yere indirdi, bir koluyla kızın iki kolunu zapt

ederek sahile doğru onu yürüttü.

Sahilde, küçük, üstü kapalı bir motor duruyordu. İçinde küçücük bir salonu vardı. Genç adam Perihan'ı koltuklardan birine oturttu. Elektrik lambasını yaktı.

Halit'le Şükrü de motora atladılar. Motor hareket etti. Sahilden uzaklaşınca, genç adam, Perihan'ın ağzındaki lastiği çıkardı.

"Şimdi konuşalım işte! Görüyorsunuz ki ben zararlı bir adam değilim. Bana fenalık edilmedikçe kimseye fenalık etmem. Azıcık zenginlere düşmanlığım vardır. Fakat fukaraya dostum."

Genç kız titrek dudaklarıyla mırıldandı:

"Ben... size... ne fenalık ettim?"

"Siz mi? Hiç, hiç... fakat ben de size fenalık etmeyeceğim."

"Fenalık ediyorsunuz..."

"Niçin?"

"Şimdi... annem... babam... teyzem... meraktan hasta olurlar. Köşkte kıyamet kopmuştur."

"Bebek'ten bir telgraf çekeriz, merak etmezler."

"Telgrafa inanmazlar ki."

Perihan, kendini tutamayarak ağlamaya başladı.

"Çocukluk etmeyiniz Perihan Hanım. Ağlamayınız. Gerçi biraz sinirlendiniz, hakkınız var, fakat... Şimdi... Şu kâğıdı alınız... Validenize, pederinize birkaç satır yazınız .. Derhal göndereceğim."

Delikanlı, cebinden bir defter çıkardı. Fakat genç kız hıçkırıyor, ağlıyor, ağlıyordu.

Genç adam, yavaşça onu kucakladı, gayet tatlı, titrek, derin bir sesle teselliye çalıştı:

"Perihan Hanım... Böyle olmaz... Kontratımızda ağlamak yok... Ağlarsanız hem siz üzülürsünüz, hem ben... Hem de evinizdekiler. Haydi, şu deftere birkaç sa-

tır yazın... Gönderelim."

Perihan hıçkırıklar içinde kekeledi:

"Nasıl... Gönderirsiniz?"

"Adamlarım götürür, bırakırlar. Hiç korkmayın haydi."

Genç kız razı oldu, kalemi eline aldı, incecik telaşlı karışık, açık satırlarla yazdı:

"Anneciğim, babacığım;

Beni haberim olmadan kaçırdılar. Fakat hayatıma dokunmuyorlar. Meraklanmayınız."

Perihan yazarken genç adama bakıyordu. O güldü:

"Eksik yazdınız Perihan Hanım."

"Niçin?"

"Yazınız ki polise haber versinler, gelip sizi kurtarsınlar!"

Genç kız adamın yüzüne büyük bir hayretle bakıyordu. O tekrar etti:

"Evet... Evet... Haydi..."

Perihan kâğıda ilave etti:

"Zabıtaya haber veriniz, beni kurtarınız."

Genç adam kahkahalarla gülüyordu, kâğıdı dudaklarına götürdü, öptü: "Ne tatlı yazınız var" dedi.

Motor, Rumelihisarı köyüne yanaşmıştı. Genç adam maiyetinden Halit'i çağırdı:

"Halit; sen şimdi yine Kızıltoprak'a, köşke döneceksin, bu kâğıdı köşkün içeriki büyük kapısına, giden merdivenin sol basamağına bırak; uçmasın diye üstüne bir taş koy!"

Sonra genç kıza döndü, cebinden evvela lastiği çıkardı:

"Küçük dudaklarınızı uzatınız bakalım."

Perihan dudaklarını uzattı, adam lastiği taktı.

Motordan indiler. Sahilde hiç kimseler yoktu. Bir otomobil bekliyordu. Atladılar.

Otomobil, Rumelihisarı'nın tepelerine çıktı. Robert Kolej'in sol yanlarında bir köşkün bahçe parmaklığı önünde durdu.

Genç adam, Perihan'ın tekrar koluna girdi, onu içeriye götürdü, fakat genç kız, köşkün kapısında, delikanlının kolundan kurtulmak istedi. Kaşlarını çatıyor, dudaklarını sıkan sözü edilen lastiğin tazyikiyle rahat çıkamayan sesi, ağzında boğularak inliyordu.

Köşkün kapısı açıldı. Genç adam, Perihan'ı kucaklayarak ayaklarını yerden kesti, içeriye taşıdı.

Burası köşk değil, cennetti! Avizelerle, yaldızlı kapılarla, her yere takılmış küçük büyük; yüzlerce elektrik lambasıyla köşkün sofaları, odaları elmas gibi parlıyor; bin bir renk veriyordu.

Perihan'ın gözleri kamaştı, genç adam onu muhteşem bir salona soktu; bu salon dikdörtgen şekilde, ince uzun ve büyüktü. Yağlıboya ile gayet mahirane işlenmiş tavanın ortasında büyük bir elektrik avizesi vardı. Bu avizede yüzlerce elektrik lambası bir anda yanıyor. Salonu öğle güneşiyle aydınlanan bir meydan gibi parlatıyordu. Bütün mefruşat ceviz, maun eşya, büyük ve kıymetli aynalar, şark halılarıyla bu salon zengin döşenmişti.

Genç adam, Perihan'ın bir elinden tuttu; koltuklardan birine oturttu:

"Burada kendi evinizde gibisiniz Perihan Hanım, hiç üzülmeyiniz!" dedi, genç kızın ağzından lastiği çıkardı. Perihan, yorgunluktan pek ezik bir haldeydi. Fakat, salonun şaşaası, gözleri kamaştıran lambalar, onu heyecanlandırıyordu. Karşısında, bir uşak gibi hürmetle eğilen genç adama baktı: Bu, hakikaten güzel, zarif bir

insandı. Gözleri siyah, yüzünün çizgileri biçimli ve manalı, saçları kıvırcık ve küme halinde, alnına doğru kaymış; dudakları toplu ve ufaktı. Gözleri pırıl pırıl parlıyordu. Ne tuhaf! Perihan bu yüzleri severdi.

Genç adam, ayakta duruyor, Perihan'ı gözden geçiriyordu: Bu kız bütün Kızıltoprak'ın hatta Kadıköy'ün kadınları içinde parmakla gösterilen güzellerden biriydi. Vücudu beyaz kadife gibi nazik, yumuşak ve parlak, gözleri ilahiydi. Yazlık ev elbisesi içinde göğsü ve kolları çıplak, etekleri kısaydı, hatta ayaklarında eski bir bahçe iskarpini vardı.

Genç adam, Perihan'ın karşısına oturdu. Bir sigara yaktı, esrarengiz bir tebessümle güldü.

"Perihan Hanım, bütün bu hallere ne mana veriyorsunuz? Lütfen söyler misiniz?"

"Anlamıyorum."

Genç adam ayak ayak üstüne attı, sigarasının dumanını savurdu, hâkim ve alaycı bir tavırla anlattı:

"Şimdi anlarsınız; bir kere kendimi size tanıtayım: Ben, şu arkamızdaki (Robert Kolej) Amerikan mektebinde okudum. Orada Türk talebesi bana (Cingöz Recai) derlerdi. Harikulade kurnazdım. Kendimi methetmek için söylemiyorum, çünkü kurnazlığıma ben bile şaşıyordum. Mesela, daha mektepte iken, arkadaşlarımın gözlerine bakar, ne düşündüklerini tahmin eder, ekseriya muvaffak olurdum. Öyle ki, çocuklardan biri kabahat yapıp gizlemeye çalıştığı zaman muallimler beni çağırırlar, 'Şunun gözlerine bak, doğru mu söylüyor, yalan mı, anla' derlerdi. Ben çocuğun ceketinin yakalarından tutar, onu kendime çeker, gözlerinin içine bakar, doğru mu, yalan mı söylediğini şıp diye anlardım. Mektebin içinde gözümden kaçan hiçbir şey yok gibiydi. Arkamda, biri benimle alay etse, derhal çakardım.

"Mektepten çıkınca Amerika'ya gittim. Orada (New Yorklular) ile külhanbeyi ile, hükümet adamlarıyla, alçak ve yüksek takımdan herkesle ahbap oldum. Cingözlüğüme herkes şaşıyordu. Hatta bana Türkçe lakabımla 'Cingöz' diyorlardı. Asıl ismimi kimse bilmiyordu. Artık bu iltifatlardan yoruldum, biraz da Cingözlüğümden istifadeye çalıştım, Amerikan serserileriyle ittifak ettim. Öyle bir iş yaptım ki, yalnız benim hisseme altmış bin dolar isabet etmişti. Çarçabuk zengin oldum.

"İstanbul'a geldim, birkaç yerde köşk, apartman, otomobil ve çatana aldım. Fakat... bilir misiniz?.. Canım sıkılmaya başladı. Vakıa erkek, kadın birçok ahbaplarım var. Hatta bugünkü polis genel müdürü de çok iyi dostumdur. Haftada, on beş günde bir kere bana yemeğe gelir. Yalnız benim küçüklüğümü de, özgeçmişimi de, hakiki ismimi de bilmez. Esasen bu mahallede benim ismim başkadır. Ha... Ne diyordum: Canım sıkılmaya başladı. Düşündüm, taşındım; bu memlekette ahaliyi soyarak zengin olmuş birtakım adamlar var, onlardan para alıp fakire, fukaraya, sakatlara, acizlere dağıtmaya karar verdim. İşe başladım, İlk çırpıda yirmi bin lira vurdum. Bir hususi darüleytam (yetimler evi) açtım. Kırk üç yetim besliyorum. Gazeteler benden hürmetle bahsettiler. Şimdi yirmi bin lira daha lazım. Bir şefkat kurumu daha açacağım. Şunu söyleyeyim ki bu yirmi binin beş binini kendime komisyon payı ayırırım. İnsaniyet filan anladık ama... Para da lazım. Ben zengin yaşamaya bayılırım, esasen başka türlüsü de elimden gelmez.

"Şimdi sizin pederden bahsedelim. Doktor Nafiz Bey hakkında tahkikat yaptırdım. Bu gayet saygıdeğer, namuslu bir adammış, Fakat, babası Osman Bey Abdülhamid'in yakın hizmetlilerindenmiş, bu milletin çok para-

sını yemiş ve pederiniz de bu servete varis olmuş. Zannederim ki bu malumatta bir yanlışlık yok."

Perihan gözlerini önüne eğdi, Recai devam, etti:

"Pederiniz, yalnız namuslu olduğunuz için, sizin pederiniz olduğu için de saygıdeğerdir. Ben kendisine karşı gıyabi bir saygı hissediyorum. Fakat siz de itiraf edersiniz ki, büyük pederinizden kalan servet, hem beş yüz bin liradan fazladır, hem de meşru kazanılmış bir servet değildir. O halde bu servetin bir kısmını pederinizden istemeye karar verdim. Sizi onun için buraya kaçırdım."

Genç kız küçük bir feryat kopardı, hayretle gözlerini açtı:

"Pederimden para mı isteyeceksiniz?"

"Evet Perihan Hanım. Hayret ediyorsunuz ama, ne yaparsınız bu: Böyle. Anadolu'da eşkıyalar, beldenin güzel kızlarını dağa kaçırırlar. Bu hareket benim daima hoşuma gider. Ne iyi bir fikirdir, düşününüz: Genç kızlar, bir ailenin en büyük servetidirler. Bir aile parasından ziyade güzel kızlarıyla iftihar eder. Sizin gibi şirin, sevimli, güzel, çok güzel bir hanım kız! İnciden, elmastan, pırlantadan daha kıymetli değil midir? Bakınız, eşkıyalar bile, genç kızların bu kıymetini anlıyorlar. Bunun için onları takdir ediyorum. Fakat... Gördünüz ya.... Ben Anadolu eşkıyaları kadar kaba bir adam değilim. Hiçbir yerinizi incitmedim ve siz müsaade etmezseniz, çok istediğim halde, şu leylak vücudunuza parmağımı bile dokundurmayacağım. Pederinizden para gelinceye kadar, burada prensesler gibi oturacaksınız. İçeride benim bir kütüphanem var, orada istediğiniz kitapları, her lisandan kitapları bulursunuz. Köşkün bahçesi pek nefistir. Tohumlarını Amerika'dan getirdiğim nadir çiçekler göreceksiniz ki onların emsali İstanbul'da yok-

tur. Herhalde fakirhanemde canınız sıkılmayacak."

Perihan'ın gözleri hülya ile çırpınıyordu. Genç kız, düşünce içinde, sordu:

"Pederimden... Kaç... Ne kadar para isteyeceksiniz?"

"Vallahi Perihan Hanım... Onu da sizin takdirinize bırakırım. Nasıl muvafık bulursunuz... Mesela... ben yirmi bin diyordum."

Genç kız yerinden sıçradı:

"Yirmi bin... Lira mı?"

"Lira."

Perihan'ın ağzı açık kaldı.

Recai Bey gülüyordu:

"Çok mu Perihan Hanım?"

"Pek çok."

"Düşününüz ki pederiniz beş yüz bin liralık bir adamdır. Bu yirmi bin lira onun servetinden bir lira bile eksiltmez. Çünkü, yıllık yüzde dörtten, yirmi bin lira, onun servetinin tam, senelik faizidir."

Genç kız güldü. Recai Bey sordu:

"Niye gülüyorsunuz Perihan Hanım?"

"Bu kadar şeyi nasıl öğrendiniz. Şaşırdım. Geçen akşam, babam hesap ediyordu, senede yirmi bin lira faiz aldığını söylüyordu."

"Bu pek tabiidir Perihan Hanım. Hesaptan dört işlem bilen herkes bunu keşfeder."

"Fakat pek çok... Pek... Pek çok."

"Pekâlâ... Hatırınız için beş bin lira kırayım."

"On beş bin de çok. Veremez. Hasta olur."

"Beş bin daha kırayım."

"On bin de çok."

Recai güldü:

"Pekâlâ... Beş bin olsun! Daha aşağıya da inemem. Küçük işlerden hoşlanmam."

Her ikisi de güldüler. Genç kız, karşısındaki adama inanmayan gözlerle, şaşırmış, adeta afallaşmış gözlerle bakıyor, kendini rüyada sanıyordu:

"Pederimden... bu... parayı nasıl isteyeceksiniz?"

"Kolay. Yarın sabah ona sizin yazınızla bir mektup göndeririz. Parayı söylediğimiz yere bırakır."

"Ya zabıtaya haber verirse?"

"Daha iyi. Biraz da eğlenmiş olurum, çünkü bizim polisler sevimli adamlardır."

"Tehlike yok mu?"

Recai Bey omuzlarını silkti:

"Zannetmem."

İkisi de sustular. Kapı açılmıştı. Tertemiz elbiseli, güzel, genç bir hizmetçi kız, elinde gümüş bir tepsiyle, iki bardak turunç şerbeti getiriyordu. Perihan'a yaklaştı. Gözleri bir tarafa dalan genç kıza bardağı uzattı.

Genç kız: "Teşekkür ederim, içmem!" dedi

Recai Bey hizmetçiye döndü:

"Pekâlâ... Handan... Bardağı hanımefendinin yanındaki masaya koy, belki sonra içerler. Ben pek hararetliyim, duramayacağım; derhal içeceğim."

Şerbeti yuvarladı; hizmetçi dışarı çıkınca Recai Bey soruyordu:

"Niçin içmediniz? Turunç şerbeti pek nefistir. Hele bu... Amerikan lezzetidir, gayet mahirane yapılmıştır, bir yudum alınız, beğenmezseniz içmeyiniz."

"Hayır, teşekkür ederim."

"Bir yudum canım? Ne çıkar? Hatırım için. Yine de siz bilirsiniz, isterseniz dursun, belki... içersiniz."

Perihan, hararetten ölüyordu. Biraz evvel, Recai Bey'in iştahlı şerbet içişine de imrenmişti, bardağı aldı, şerbeti yudum yudum içmeye başladı. Hakikaten pek lezzetli, nefis bir şerbetti; fakat, turunç şerbetinden baş-

ka, tuhaf, tatlı bir kokusu vardı:

"Bu turunç şerbetlerine benzemiyor!" dedi.

"Evet bu Amerikan usulüdür, fakat hoş değil mi?"

Genç kız cevap vermedi. Etrafına, bütün salona, duvardaki tablolara, konsolun üstündeki heykellere bakıyordu.

Recai Bey ayağa kalktı:

"İsterseniz size köşkü gezdireyim. Benim koleksiyonlarımı görürsünüz."

Beraber ayağa kalktılar, salondan dışarı çıktılar. O katta küçücük bir oda vardı. Oraya girdiler.

Recai:

"Burası benim tebdili kıyafet odamdır!" dedi.

Sedef çekmeceleri gösterdi, açtı. Bunların içinde, türlü türlü maskeler, postişler, boyalar vardı.

Recai Bey izah etti:

"Şimdi artık insan tebdili kıyafet ederken, yüzüne sakal bıyık takmıyor. Şu maske, gayet ince jelatinden yapılmıştır. Tıpkı insan eti rengindedir. Onu yüzünüze geçirince, yakından bile bakılsa tebdili çehre ettiğiniz anlaşılmaz."

Kutudan bir tane maske çıkardı, başına geçirdi, sakallı, ihtiyar, beyaz saçlı bir adam oldu. O kadar ki, gözlerinin altında, yanaklarının çukurunda buruşuklar görünüyordu.

Perihan, karşısındaki adama bakarken aklında bin türlü zabıta vakaları, takipler, cinayetler düşünüyor, adeta korkuyor, hep kendini rüyada sanıyordu. Hatta yavaş yavaş etrafındaki duvarların sallandığını, ayaklarının altındaki döşemenin kımıldadığını hisseder gibi oluyordu. Anladı ki başı dönüyor. Evet yorgunluktan, asabiyetten olacak, başı dönüyor, gözleri kararıyordu:

"Hastayım!" diye mırıldandı.

Recai Bey sordu:

"Neniz var Perihan Hanım?"

"Bilmem ki... Başım dönüyor... Gözlerim kararıyor."

"Öyleyse hemen yatınız!"

Recai, genç kızı koltuk altlarından tuttu, yine o katta, fevkalade zarif döşenmiş bir yatak odasına götürdü:

"İşte burada yatacaksınız... Yatağınızın başında elektrik düğmesi var. Bir şeye ihtiyacınız olursa yalnız, hizmetçi gelir. Şimdilik Allah rahatlık versin!"

Recai Bey, genç kıza dostane samimi, hararetli bir nazar fırlattıktan sonra odadan çıktı.

Perihan, odada yalnız kalınca, avuçlarıyla gözlerini kapadı ve başından geçenleri gözlerinin önüne getirdi: İnanılmayacak şeyler Allah'ım!.. Kim bu genç? Nasıl insan? İyi midir... Cani midir? Ne cesur şey... Ne haydut şey.. Bununla beraber ne kadar sevimli... Genç kız, kulaklarında hâlâ Recai Bey'in sesini duyuyordu.

Yatağa yattı. Gözlerini kapayıp uyumak istedi. Fakat hayalinde bin türlü şekiller vardı. Otomobille kaçırılması, motora, sonra bu köşk... Bu... Recai Bey'in halleri... Hâlâ o siyah gözleri hatırından çıkmıyordu. Hatta... içi gıcıklanıyordu. Fakat... tuhaf şey... kendi halinde bir başkalık... vücudunda titreme, başında bir hafiflik vardı... Bu halin şerbetten geldiğini anlıyordu. O bir bardağı içti içeli, vücudunda bir gıcıklanma... bir... arzu... bir şey hissediyordu. Gözlerini biraz kapadı. Recai Bey'in otomobilde kendini kucaklayışını hatırladı. Bu gencin vücudu ne güzel kokuyordu. Sahi tuhaf şey... Bu koku burnundan hiç çıkmıyordu. Recai Bey'in siyah gözleri, daima gözünün önünde idi. Adeta onun yanında olmasını, o tatlı sözleriyle hep, hep konuşmasını istiyordu. Bu bir hastalık mı? Bir sarhoşluk mu, nedir? Kâfir genç, o şerbeti mahsus mu içirdi? Onun içinde, böyle, in-

sanı kızdırmak için gizli bir ilaç mı vardı?

Tam bu sırada oda kapısı vuruldu.

Genç kız hayretle yatağından sıçradı:

"Kim o?"

Recai Bey'in sesi cevap verdi:

"Benim; Perihan Hanım, azıcık müsaade eder misiniz?" ,

Genç kız düşündü; "Giriniz!" dedi.

Recai Bey odaya girerken, Perihan, yorganın içine büzülerek delikanlıya baktı. O da soyunmuş, gayet zarif bir robdöşambr giymişti. Ayaklarının ucuna basarak, karyolaya doğru geldi:

"Affedersiniz Perihan Hanım... Yatağıma girdim... Fakat uyuyamadım. Sizi merak ettim... Hastalandınız mı? Neniz var?"

Genç kız kekeledi:

"Hiç..."

"Hiç değil... Demin biraz sararmıştınız. Hararetiniz mi var yoksa?"

Genç adam elini Perihan'ın başına koydu:

"Evet Perihan Hanım. Biraz ateşiniz var, şimdi geçer."

Karyolanın başına bir sandalye çekti oturdu. Elini tekrar genç kızın başına koydu:

"Gözünüzü biraz kapayınız, uykunuz gelir. Hem odada bu kadar fazla elektrik ışığı varken uyku gelmez ki... Şu... başucunuzdaki düğmeye basınız da... Kırmızı elektrik yansın... Uyku için daha iyidir... Haydi..."

Perihan çıplak kolunu yorgandan çıkardı, düğmeye bastı, odanın içini kırmızı bir elektrik ziyası bürüdü.

Recai Bey, eliyle Perihan'ın başını hafif hafif ovuyordu. Sonra göz kapaklarını da okşamaya başladı. Genç kız titriyordu. Delikanlı, parmaklarını yavaşça genç kızın boynuna ve nihayet göğsüne kaydırdı. Perihan sıçradı,

fakat geç kalmıştı. Recai soğuk avuçlarıyla, genç kızın sıcak, hararetli memelerinden bir tanesini tuttu yavaşça sıkmaya, mıncıklamaya başladı.

Perihan bayılacak gibiydi:

"Yapmayınız!" diyor, fakat bu temastan nihayetsiz bir haz duyuyordu. Erkeğin parmakları, genç kızın göğsünden biraz daha aşağılara doğru yürüdü. Göbeğinin çukurunda durdu.

Recai ayağa kalkmıştı, genç kızın üstüne eğildi, gözlerini hafifçe öptü, sonra dudaklarını dudaklarına yapıştırdı. Perihan'ın terlediğini fark ediyordu.

Genç kız bu baygınlıklar içinde, erkek parmaklarını biraz daha ilerletti. Kemer gibi küçük bir engele rast gelmişti. Bunu derhal kopardı. Perihan kıvranıyor; "Yapmayınız!" diyor, Recai'nin ellerini tutmak istiyordu. Erkek parmaklarını büyük bir maharetle daha ziyade kaydırdı. Ve bir noktada durdurdu. Hem dudaklarıyla genç kızın dudaklarını emiyor, hem de parmaklarını yavaşça kıpırdatıyordu.

Perihan bayılmak üzere iken, Recai, yorganı kaldırdı, girdi; genç kızın vücudunu koltuk altlarından kucakladı, kendisine çekti.

Odada bir çığlık koptu.

* * *

Ertesi sabah, Perihan gözlerini açtığı zaman, nerede olduğunu anlayamadı. Sonra yavaş yavaş, bir gece evvelki vakaları sonuna kadar hatırladı, yüreği sızladı. İçini fena bir pişmanlık kapladı. Turunç şerbetinin verdiği sarhoşluk, ona bir an için kendini kaybettirmişti. Çok canı sıkılıyor, ağlamak istiyordu, fakat, o kâfir Recai'nin hayali yine gözlerinin önüne geldi. Tuhaf değil mi? Bu adama karşı, hâlâ hiçbir hınç duymuyordu. Yatakta uzun müddet döndü. Babasını annesini düşündü.

Fakat... Garip bir sergüzeşt geçirmiş olduğu halde, hiçbir şeyden korkmuyor, hatta hatta içinde ufak bir sevinç bile duyuyordu.

Recai Bey biraz sonra odadan içeri girdi:

"Utandın mı cicim, kalk öyleyse... Ben sana yeni kostümler, çorap, iskarpin hazırlattım. Giyin!"

Sandalyelerden birinin üstünde bir bohça vardı. Genç kalktı. Recai onu kendi eliyle giydirdi. Salonda, karşı karşıya sütlü kahvelerini içtiler.

Cingöz Recai diyordu ki:

"Şimdi pederinize bir mektup yazmak lazım. Şu masaya oturunuz, orada kâğıt hokka... Her şey var."

Genç kız dargın gibi duruyor, yerinden kıpırdamıyordu. Recai:

"Hadisene kızım... Bana dargın mısın yoksa?"

Perihan gözlerini önüne eğerek mırıldandı:

"Dün geceki... Şerbet... Sonra da…"

"Bir şeye mi canınız sıkılıyor..."

"Tabii... Artık... Ben..."

"Hayır hayır... O ciheti hiç merak etmeyiniz. Ben size öyle bir çare göstereceğim ki hiçbir şey anlaşılmayacak. Hatta ebeler bile anlamayacaklar. Şimdi siz şu masanın başına geçiniz."

Perihan masaya oturdu Recai Bey'in söylediği şu satırları yazdı:

"Babacığım;

Tehlikesiz bir yere beni hapsettiler, her cihetçe rahatım. Fakat sizi göreceğim geldi. Hasretimden çıldırıyorum. Ne yapıp yapıp beni kurtarınız. Nafile yere zabıtayı beklemeyiniz. Buradakiler bana diyorlar ki 'Sizin pederiniz zengin. Bize para versinler sizi bırakalım.' Ben babam sizin gibi insanlara para vermez diyorum, 'öyle ise biz de sizi salıvermeyiz!' diyorlar. Bu

satırları onların müsaadesiyle yazıyorum. Eğer beş bin lira verirseniz beni salıverecekler. Bu parayı, yarın, sabahleyin erkenden Haydarpaşa'dan kalkan birinci altı kırk beş treninde, lokomotiften sonra üçüncü vagonda, karşınıza çıkacak olan siyah sakallı, pelerinli, gözlüklü adama verirseniz beni Kızıltoprak'a o saat bırakacaklar. Yoksa burada... Nihayeti meçhul bir zaman kadar kalacağım. Belki başıma pek büyük felaketler de gelecek sözlerimi ciddi tutunuz. Eğer şimendifere binerken yanı başınıza polis alırsanız, her şey boşa çıkar, sizin anneciğimin, teyzemin ellerinden hürmetle öperim. Bir tane kızınız: Perihan."

Genç kız mektubu yazınca başını kaldırdı:

"Fakat babam, yanına mutlaka polisleri alır."

"Onu ben de biliyorum. Fakat polisler kendilerini gizlemeye çalışırlar ve hiç olmazsa pederinizden birkaç adım uzakta kalırlar. Zaten ben pederinizin bu mektubu alınca ne düşüneceğini öğreneceğim."

"Ne suretle?"

"Görürsünüz. Hatta polis müdüriyetinin bu işe Sertaharri Mehmet Rıza'yı memur ettiğini öğrendim."

Elektrik ziline bastı, içeriye giren hizmetçiye mektubu verdi:

"Halit'e söyle bu mektubu derhal Kızıltoprak'taki köşke götürsün. Orada olup biten şeyler hakkında bana malumat versin."

Hizmetçi kız çıktı.

Aradan birçok saat geçince telefonun zili çaldı.

Cingöz telefona koştu:

"Alo... Alo... Ha. Sen misin? İyi... Mektup verildi mi? Evde iyi... Mehmet Rıza hâlâ orada mı? Ne? Mektubu o da mı okudu? Ha... Sonra?"

Telefonda ince bir ses Recai'ye birçok şeyler anlatı-

yordu. Genç adam güldü:

"Pekâlâ, pekâlâ... Görürüz... Sen keyfine bak... Pekâlâ."

Telefonu kapattı, Perihan'a döndü:

Mektubu pederinize vermişler, kızmış, Mehmet Rıza da mektubu okumuş: 'Daha...' demiş... 'İşte şimdi yakayı ele verir... Doktor Bey yarın siz, yalnız başınıza imiş gibi vagona girersiniz, biz de üst taraftaki vagonda bekleriz. Siz cebinizden çıkarırken, bir düdük öttürürsünüz! Biz yıldırım gibi yetişiriz!' demiş."

Genç kız şaşkın şaşkın baktı:

"Bunları kimden öğreniyorsunuz?"

"Benim zeki bir muavinim vardır, her şeyi öğrenir. Onu siz de tanırsınız."

"Ben de mi tanırım?"

"Evet Perihan Hanım. Benim o zeki muavinim hizmetçiniz Marika'dır!"

Perihan şaşakalmıştı. Karşısındaki bu iblis tıynetli gencin gözlerinde parlayan zekâ aleviyle genç kızın gözleri kamaşıyordu. Recai yine güldü:

"Her şeyi ince hazır etmek lazımdır. Hem ben bu planı aylarca evvel kurdum. Marika'yı sizin köşke hizmetçi diye soktum. Bana birçok malumatı getiren odur. Hatta dün gece, sizi bağda duvarın kenarına kadar getiren odur. Benden aldığı talimatı mükemmel tatbik etti. Zaten Rum kızları, bu işlerde çok pişkindirler. Şimdi yarın sabaha hazırlanmak lazım, siz altı kırk beş treni Kızıltoprak'a uğrarken orada bulunmalı ve artık pederinizden parayı alırım."

"Yakalanırsanız?"

"Bakalım talihimiz var mı? Ben yakalanmamak için elimden gelen şeyi yapacağım. Ya battık, ya çıktık!"

Sonra muzaffer bir tavırla ellerini ovuşturdu.

* * *

Doktor Nafiz Bey'le Sertaharri Mehmet Rıza, sabahın alaca karanlığında Haydarpaşa istasyonuna indiler. Mehmet Rıza Bey'in yanına üç tane memur arkadaşı daha vardı.

Mehmet Rıza Nafiz Bey'e dedi ki:

"Anladınız ya doktor beyefendi... Biz, sizden evvelki vagonda bulunacağız. Siz aşağıki vagona yalnız gireceksiniz, şayet mektupta yazıldığı gibi, sakallı ve gözlüklü bir adam, karşınıza çıkar da, sizden para isterse, peki diyeceksiniz, parayı çıkaracaksınız, sayacaksınız, teslim eder etmez, birdenbire, düdüğü öttüreceksiniz."

"Ya kaçarsa?"

"Kaçamaz. Biz yıldırım gibi geliriz. İki adım bile atamaz."

"Pekâlâ."

"İşte altı kırk beş treni de hazır... Kapılar açılıyor... Buyurunuz! Siz bizden ayrı gidiniz. İhtimal ki bizi tarassut ederler... Görüştüğümüzü görmesinler."

Doktor Nafiz Bey, taharrilerden ayrıldı. Şimendiferlerin rıhtımına doğru yürüdü. Mektubu cebinden çıkardı: Lokomotiften sonra üçüncü vagon! Saydı; bir... Üçüncü mevki... İki... İkinci mevki... Üç... Birinci mevki vagona girdi.

Vagonda hiç kimseler yoktu. Zaten tren olduğu için herifler de tenhadan istifade etmek istemiş olacaklardı. Pencere kenarına oturdu. İçinde kuvvetli bir helecan vardı: Birkaç haydut üstüne hücum ederlerse? Ya Rıza Bey yetişemezse? Ya hepsinin birden başına büyük bir felaket gelirse?

Şimendifer düdüğünü öttürdü, tren hareket etti. Vagonda kimseler yoktu. Belki de, herif korkudan gelemeyecekti.

Fakat şimendifer, Haydarpaşa makaslarını geçer geçmez, vagonun kapısı açıldı, uzun boylu, sakallı, gözlüklü bir adam, vagondan içeri girdi, yürüdü, vagonun yukarı tarafındaki kapısına kadar giderek durdu, orada birkaç dakika ovalandı, sonra... Ağır sakin... Müsterih adımlarla, Nafiz Bey'in karşısına geçip oturdu.

Sakallı adam. Nafiz Bey'e bakarak, aşina bir çehre gibi gülüyordu:

"Sabah şerifler hayırlı olsun Doktor Bey!" dedi.

Nafiz Bey öfkesini, belli etmemeye çalışarak, cevap verdi:

"Sabah şerifler hayır olsun."

Sakallı adam, hep o aşina ve nazik çehresiyle sözüne devam etti:

"Beyefendi! Zatı âlinize karşı derin bir hürmet duyuyorum. Bunu kızınız hanımefendiye de arz ettim. Ben fena bir insan değilim. Hasenat için çalışıyorum. Sizden bu parayı istemekten maksadım, birkaç yetimin yüzünü güldürmektir. Çünkü, kendim de para ekleyerek bir yetimler yurdu açacağım."

Nafiz Bey alaylı bir sesle mırıldandı:

"Ne âlâ... Ne âlâ... istediğiniz parayı takdim edeyim mi?"

"Hayır Doktor Bey! Ondan evvel, şu Mehmet Rıza'nın size verdiği düdüğü bendenize lütfediniz. Ben gürültüyü hiç sevmem."

Doktor şaşırdı: "Ne düdüğü," diye kekeledi.

"İnkâra hiç lüzum yok. Şu yeleğinizin altındaki sağ cebe elinizi sokunuz, orada bir düdük var. Yahut... Müsaade buyurunuz."

Sakallı adam yerinden kalktı, tir tir titreyen Nafiz Bey'in yanına oturdu, kötürüm olmuş gibi hareketsiz duran biçare doktorun ceketinin düğmelerini çözdü, ye-

leğinin cebine elini soktu, düdüğü çıkardı:

"İşte... Şu düdük! Şimdi... Paraları verin bakalım!"

Nafiz Bey korkudan bayılacak gibiydi, hiç kımıldamıyordu. Sakallı adam, tekrar elini uzattı, Nafiz Bey'in ceketinin cebinden şişkin bir cüzdan çıkardı.

"Beş bin lira tamam mı Nafiz Bey?"

Doktor cılız bir sesle mırıldandı:

"Tamam."

Fakat sakallı adam inanmadı; cüzdanı açtı, paraları saymaya başladı.

Nafiz Bey birdenbire kalktı, başını vagonun penceresinden uzattı, var kuvvetiyle haykırdı:

"Rıza Bey! Rıza Bey! Rıza Bey! Yetişiniz!"

Sakallı adam, doktorun bu feryadına hiç aldırış etmiyor, paraları saymaya devam ediyordu. Başını doktora çevirdi:

"Bağırdınız ama... İşitmediler galiba... Bir kere de düdük çalalım!"

Düdüğü ağzına götürdü, şiddetle öttürdü.

Nafiz Bey, sakallı adama hayretle bakıyor, ne yaptığını anlamıyordu.

Cingöz Recai, sakalının altından kıs kıs gülerek dedi ki:

"Doktor Bey, düdüğü çaldım... Şimdi gelirler... Merak etmeyiniz... Zahmetinize teşekkür ederim... Parayı saydım... Beş bin lira tamam... Şimdilik Allahaısmarladık."

Yavaş yavaş sükûnetle ayağa kalktı.

Sertaharri Mehmet Rıza ve arkadaşları, vagonun yukarı kısmına gelmişler, camdan bakıyorlar, kapıya vuruyorlardı. Cingöz Recai, kapının yanına kadar gitti, camın arkasından Mehmet Rıza ile burun buruna geldi:

"Hiç zahmet etme Rıza Bey! Kapı kilitlidir, içeri giremezsin başka zaman görüşürüz!"

Bu sözleri söyledikten sonra vagonun aşağı kısmına doğru uçar gibi süratle yürüdü. Vagondan çıktı. Başka bir vagona girmeden, sahanlıkta, yere eğildi. Üstünden pelerinini çıkardı, gözlüğünü çıkardı, takma sakalını, maskesini çıkardı, süratle yürüyen trenden aşağı attı. Sonra cebinden çıkardığı küçük bir ayna karşısında, yüzünü mendiliyle sildi. Yavaşçacık öteki vagona girdi. Artık onu hiç kimse tanıyamazdı! Yürüdü, yürüdü, birkaç vagon yürüdü, ikinci mevki vagonlardan birine oturdu, gazetesini çıkardı, okumaya başladı!

Mehmet Rıza ile arkadaşları, hâlâ Nafiz Bey'in oturduğu vagonun kapısını tekmeliyorlar açamıyorlardı. Kondüktörü buldular. Ahali koştu. Tren durdu. Memurlar şimendiferi abluka ettiler.

Bütün vagonlar arandı, tarandı, sakallı, gözlüklü ve pelerinli adam bulunamadı.

Şimendifer tekrar hareket etmişti. Polisler hâlâ ellerinde revolverle vagondan vagona koşuşuyorlardı. Başlarında, daima, Mehmet Rıza vardı.

İkinci mevki vagonda, gazetesini okuyan Cingöz Recai, yanından geçerken Mehmet Rıza'yı durdurdu:

"Bu gürültü nedir efendim? Vagonda hırsız mı var?"

Mehmet Rıza, tabii, karşısındaki Cingöz Recai'yi tanımıyor, biraz evvelki sakallı adam olduğunu bilmiyordu. Cevap verdi:

"Evet beyefendi. Müthiş bir hırsız beş bin lira çaldı. Sakallı, gözlüklü bir adam."

Cingöz Recai güldü:

"Haa... Demin buradan böyle bir adam geçtiğini gördüm."

"Evet… ama… Melun ne tarafa gizlendi acaba? Bir türlü bulamıyoruz. Hele Kızıltoprak'a gelelim orada... Vagonların alt kısımlarını da arayacağız."

"İyi edersiniz!!!"

Mehmet Rıza, yürüdü gitti.

Şimendifer Kızıltoprak'a geldiği zaman, Cingöz Recai, başını pencereden çıkarmış istasyonu seyrediyordu. Perihan orada idi. Recai'yi görünce hayretle ağzını açtı. Recai parmaklarını dudağına götürerek sus işareti verdi: "Beni tanıdığınızı belli etmeyin!" demek istemişti.

Doktor Nafiz Bey şimendiferden atladı, kızının boynuna sarıldı.

Sertaharri ve arkadaşları, Kızıltoprak polisleri ile beraber, trenin her tarafını, altını üstünü baştan başa aradılar. Hiç kimseyi bulamayınca öfkeden yumruklarını ve dişlerini sıkarak istasyonda kaldılar.

Şimendifer hareket etti. Vagonlar yürürken, Recai daima başını pencerelerden çıkarıyor, istasyona bakıyordu: Taharriler, Perihan'ın etrafını almışlar onu sorguluyorlardı. Cingöz Recai, bir polisin suallerine cevap verirken yan gözle kendisine bakan Perihan'a başıyla küçük bir selam verdi. Genç kız bu selamı iade etti.

SON

CİNGÖZ RECAİ,

FANTOMALARA,
ARSEN LÜPENLERE TAŞ
ÇIKARAN,

CİN OĞLU CİN,

ÇAPKIN VE KİBAR

BİR İSTANBUL SERSERİSİDİR.

SERGÜZEŞTLERİNİ OKURKEN
İNSANIN PARMAĞI
AĞZINDA KALIR.